

บทที่ 1

บทนำ

1. ความเป็นมาและปัญหา

ครอบครัวเป็นสถาบันแรกในสังคมมนุษยชาติ เป็นสถาบันที่สำคัญที่สุดที่ก่อกำเนิดให้แก่มนุษยชาติ ครอบครัวช่วยตกแต่งขัดเกลา เสริมสร้างพฤติกรรม และบุคลิกภาพของมนุษย์ได้ดียิ่งขึ้น สถาบันครอบครัว กำเนิดจากการสมรสหรือการแต่งงาน เป็นบ่อเกิดของสังคม รัฐหรือชาติ เป็นสถาบันสังคมขั้นมูลฐานที่ประกอบด้วยชายหนึ่งหรือมากกว่าหนึ่ง อยู่ร่วมกันกับหญิงหนึ่งหรือมากกว่าหนึ่ง โดยมีความสัมพันธ์ทางเพศ พร้อมด้วยสิทธิและหน้าที่ที่สังคมยอมรับ (ประยงค์ สุวรรณบุบผา , 2537 : 73-74)

สถาบันครอบครัวสามารถแบ่งออกตามโครงสร้างได้ เป็น 2 ลักษณะใหญ่ คือ ครอบครัวเดี่ยว (Nuclear Family) ชายและหญิงอาศัยอยู่ร่วมกัน โดยสังคมอนุญาตให้มีความสัมพันธ์ทางเพศระหว่างกันได้ และอาจมีลูกที่เกิดจากความสัมพันธ์ทางเพศระหว่างกันหรือจากการรับมาเลี้ยงก็ได้ ดังนั้นครอบครัวแบบนี้มักประกอบด้วย พ่อ แม่และลูก และครอบครัวขยาย (Extended Family) ต้องประกอบด้วยสมาชิกอย่างน้อยสามรุ่นอายุ อาศัยอยู่ร่วมกัน ได้แก่ ปู่ย่า ตายาย บิดามารดา และลูกๆ บางครอบครัวอาจมีสมาชิกคนอื่นรวมอยู่ด้วย เช่น ลุง ป้า น้า อา เป็นต้น กล่าวคือ เป็นครอบครัวที่ประกอบด้วยครอบครัวเดี่ยวกับเครือญาติอาศัยร่วมกัน (Leslie and Korman 1989 : 11, 32)

ไพฑูรย์ เครือแก้ว (2518) ได้กล่าวถึงลักษณะของครอบครัวไทย ไว้ดังนี้คือ เป็นครอบครัวขยาย และให้อำนาจผู้ชายหรือสามีเป็นผู้นำครอบครัว ภรรยาต้องใช้นามสกุลของสามี สามีต้องมีหน้าที่อุปการะเลี้ยงดูให้ความจุใจในทางเศรษฐกิจ แต่ปัจจุบันฝ่ายภรรยาเริ่มมีบทบาทมากขึ้น ลูกคือไขทองคลอใจพ่อแม่ และเครือญาติ จะเห็นได้ว่าเมื่อเวลามีเด็กเล็กในครอบครัว ผู้ใหญ่มักมุ่งความสนใจไปที่ตัวเด็ก ในครอบครัวจะมีความเคารพเชื่อฟังกันตามลำดับอาวุโสของสมาชิกในครอบครัว ลูกผู้ชายได้รับการยกย่องให้เป็นผู้สืบสกุล ต้องไม่ประพฤติตนเป็นการทำลายวงศ์สกุล ลูกๆ จะต้องแสดงความกตัญญูต่อบิดามารดา ต้องเลี้ยงดูบิดามารดาเมื่อชราภาพ ภรรยาต้องมีบทบาทในการอบรมเลี้ยงดูบุตร การใช้จ่ายในครอบครัวตลอดจนการดูแลบ้านเรือน ความรักความผูกพันภายในครอบครัว จะมีความรักความเคารพระหว่างสามีภรรยา บิดามารดาที่มีต่อบุตร ความรักความกตัญญูต่อผู้เคยอุปการะ และความรักในสายเลือด

ครอบครัวไทยในปัจจุบันกำลังมีปัญหาและอ่อนแอครอบครัวไม่สามารถทำหน้าที่ได้อย่างสมบูรณ์ สัมพันธภาพภายในครอบครัวเสื่อมถอย ที่น่าวิตกมากที่สุด คือ บุคคลขาดหลักคิด

คุณธรรม และจริยธรรมในการดำเนินชีวิต ซึ่งความหลากหลายและซับซ้อนของปัญหาที่เกิดขึ้นมิได้ส่งผลกระทบเพียงแก่บุคคลและครอบครัวเท่านั้น แต่ยังส่งผลกระทบต่อสังคม และการพัฒนาประเทศโดยรวมด้วยสาเหตุของปัญหาเกิดจากการที่ครอบครัวต้องเผชิญกับสภาวะเปลี่ยนแปลงหลากหลาย อันเป็นผลมาจากทั้งปัจจัยภายในและภายนอกครอบครัว สำหรับปัจจัยภายนอก ได้แก่ ชุมชน สังคม เศรษฐกิจ และสิ่งแวดล้อม ที่มีการเปลี่ยนแปลงตามกระแสโลกาภิวัตน์ และความก้าวหน้าของเทคโนโลยีสมัยใหม่

ปัจจุบันประชากรไทยมีประมาณ 63 ล้านคน (กรมการปกครอง, 2550) มีจำนวนครอบครัวอยู่ประมาณ 17.8 ล้านครอบครัว ส่วนใหญ่เป็นครอบครัวเดี่ยวร้อยละ 53.2 ครอบครัวขยายร้อยละ 33.9 อยู่คนเดียวร้อยละ 12.3 อยู่กับคนที่ไม่ใช่ญาติร้อยละ 0.6 (สำนักงานสถิติแห่งชาติ, 2547) โดยมีแนวโน้มว่าครอบครัวเดี่ยวและคนที่อยู่คนเดียวมีจำนวนมากขึ้น ในขณะที่ครอบครัวขยายมีแนวโน้มลดลง สำหรับสถานการณ์ครอบครัวไทยในปัจจุบัน คือ โครงสร้างและหน้าที่ของครอบครัวเปลี่ยนแปลง ครอบครัวมีขนาดที่เล็กลง ครอบครัวที่มีพ่อหรือแม่เลี้ยงเดี่ยวมีแนวโน้มมากขึ้น ปัจจุบันมีประมาณ 1.3 ล้านครอบครัว (สำนักงานกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว, 2548)

การล่มสลายของครอบครัวเป็นเรื่องที่ทุกคนไม่อยากจะเกิดขึ้นในชีวิต ครอบครัวต้องแตกแยกหย่าร้าง และพลัดพราก ทำให้คนสองคนไม่สามารถสร้างครอบครัวร่วมกันต่อไปได้อีก ทั้งโดยไม่ได้ตั้งใจและตั้งใจ โดยไม่ได้ตั้งใจอาจจะเกิดจากอุบัติเหตุ อุบัติภัยต่างๆ ที่ไม่ได้คาดคิดมาก่อน โดยตั้งใจคือการตกลงแยกทางกัน หย่าร้างกัน เป็นต้น

สถิติการหย่าร้าง ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2542-2552 การจดทะเบียนหย่าเพิ่มขึ้น ขณะที่การจดทะเบียนสมรสลดลง และในช่วงปี 2550-2552 อัตราส่วนการจดทะเบียนหย่าต่อการจดทะเบียนสมรสเท่ากับ 32.6, 34.2 และ 36.3 ตามลำดับ ดังนี้

ตารางที่ 1.1 จำนวนการจดทะเบียนสมรสและจดทะเบียนหย่า ปีพ.ศ. 2542 – 2552

ปี 2542 - 2552	จดทะเบียนสมรส (คู่)	จดทะเบียนหย่า (คู่)
2542	354,198	61,337
2543	377,140	70,882
2544	324,661	76,037
2545	291,732	77,735
2546	328,356	80,886
2547	356,724	86,982
2548	345,234	90,688
2549	347,913	91,155
2550	307,910	100,420
2551	318,496	109,084
2552	300,878	109,277

ที่มา : ประชากรและสังคม (2554: 30)

สำหรับครอบครัวในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล มีอัตราการหย่าร้างสูงที่สุด โดยในปี 2539 มีอัตราการหย่าร้างคิดเป็น 4.65 คู่ต่อ 1,000 ครอบครัว และในปี 2544 เพิ่มขึ้นเป็น 5.93 คู่ต่อ 1,000 ครอบครัว (นโยบายและยุทธศาสตร์การพัฒนากลับครอบครัว พ.ศ. 2547-2556, 2546)

นอกจากนี้ ผลการศึกษาวิจัยล่าสุดที่จัดทำโดยสำนักงานสถิติแห่งชาติของประเทศแคนาดาพบว่าผู้ชายที่มีอายุตั้งแต่ 20 - 64 ปี ซึ่งหย่าร้างหรือแยกทางกับภรรยา มีแนวโน้มที่จะตกอยู่ภายใต้ภาวะซึมเศร้าเป็นเวลานานมากกว่าผู้ชายที่มีชีวิตแต่งงานราบรื่นถึง 6 เท่า ส่วนผู้หญิงที่หย่าร้างหรือแยกทางกับสามี มีแนวโน้มว่าจะเป็นโรคซึมเศร้ามากกว่าผู้หญิงที่ไม่หย่าร้างเพียง 3.5 เท่า ช่วงเวลาที่ทั้งผู้ชายและผู้หญิงที่ต้องหย่าร้างมีโอกาสตกอยู่ภายใต้ภาวะซึมเศร้ามากที่สุดคือในช่วงระยะเวลา 2 ปีหลังจากการหย่าร้าง (<http://www.panyathai.or.th/wiki/index.php/>, 1 ส.ค. 2551)

เมื่อเกิดการหย่าร้างหรือต้องพลัดพรากกันด้วยสาเหตุใดก็ตาม เช่น คู่สมรสเสียชีวิต หายสาบสูญ ฯลฯ การใช้ชีวิตในสังคมต้องมีการปรับตัวจากการใช้ชีวิตคู่มาเป็นการใช้ชีวิตตามลำพัง และมีการะหน้าที่ประกอบอาชีพและรับผิดชอบเลี้ยงดู อบรมสั่งสอนลูกตามลำพัง ผลกระทบแรกที่ลูกได้รับ คือ ลูกรู้สึกสูญเสีย กลัวการถูกทอดทิ้ง ต้องการความรัก ขาดความเชื่อมั่นในตนเอง สูญเสียความสัมพันธ์ทางสังคม มีปัญหาทางด้านอารมณ์และพฤติกรรม ทางจิตวิทยา เด็กในแต่ละช่วงอายุ

มักจะเกิดความรู้สึกต่างๆ เช่น เด็กในวัยเรียน อาจปรารถนาให้บิดา มารดามาคืนดีกัน มีผลกระทบต่อการเรียนของเด็ก เด็กวัยก่อนวันรุ่น จะมีความโกรธและต่อต้านฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง จิตใจหวั่นไหว ขาดความเป็นตัวของตัวเอง เด็กในวัยรุ่น จะมีความวิตกกังวล ตกใจ เศร้าเสียใจและรู้สึกเป็นปมด้อยอย่างรุนแรงในชีวิต (พิมพ์ราไพ สุทธารชุน, 2549 : 8-9)

จากสถิติการจดทะเบียนสมรสชี้ชัดว่า การแต่งงานของคนรุ่นใหม่มีแนวโน้มลดลง คนที่อยู่ในช่วงวัยทำงาน 25-41 ปี จะอยู่เป็นโสดมากกว่าคนรุ่นก่อนที่อายุราว 73 ปีขึ้นไป และถ้าแต่งงานก็มีลูก น้อยกว่าคนรุ่นก่อนถึง 3 เท่าตัว ขณะที่ครอบครัวมีขนาดเล็กลง ก็อยู่คนเดียวหรืออยู่เฉพาะพ่อแม่ลูกมากขึ้น และพบร้อยละ 12 ของครัวเรือนไทย ยังยากจน มากที่สุดที่อีสาน สูงถึงร้อยละ 23 และยังพบ 1.3 ล้านครอบครัวจากจำนวนทั้งหมด 20 ล้านครอบครัว เป็นครอบครัวเลี้ยงเดี่ยว สาเหตุมาจากการสิ้นสุดชีวิตคู่ใน 4 รูปแบบคือ การละทิ้ง การแยกทาง การหย่าร้าง และการเสียชีวิตของคู่สมรส ซึ่งการหย่าร้างเป็นตัวชี้วัดหนึ่งของการเพิ่มขึ้นของครอบครัวเลี้ยงเดี่ยว ดังสถิติการหย่าที่เพิ่มขึ้นถึง 2 เท่าจากประมาณเกือบ 50,000 คู่ในปี 2536 เพิ่มขึ้นเป็น 100,000 คู่ในปี 2550 และมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ รวมถึงการไม่จดทะเบียนสมรสก็มีเพิ่มมากขึ้น (<http://www.sahavicha.com/?name=article&file=readarticle&id=626> : 2552)

อีกทั้งจากการสำรวจเด็กและเยาวชน พ.ศ. 2545 ของสำนักงานสถิติแห่งชาติ เรื่องการอาศัยอยู่กับพ่อแม่ของบุตร กลุ่มอายุตั้งแต่ 0-14 ปี จากการสุ่มตัวอย่าง ดังนี้

ตารางที่ 1.2 สถิติการอยู่อาศัยกับพ่อแม่และแม่ของบุตร ตั้งแต่อายุ 0-14 ปี

การอาศัยอยู่กับ พ่อแม่	อาศัยอยู่กับพ่อ และแม่	อาศัยอยู่กับพ่อ ฝ่ายเดียว	อาศัยอยู่กับแม่ ฝ่ายเดียว	ไม่ได้อาศัยอยู่กับ พ่อและแม่	ไม่อยู่ใน เครือข่าย	รวม (คน)
กลุ่มอายุ	(คน)	(คน)	(คน)	(คน)	(คน)	
1. 0 - 2 ปี	2,173,156	34,414	407,567	433,788	1,272	3,050,197
2. 3 - 5 ปี	2,095,913	61,657	416,142	529,911	5,574	3,109,197
3. 6 - 8 ปี	2,118,864	63,860	379,626	496,423	945	3,059,718
4. 9 - 11 ปี	2,293,355	83,988	417,357	510,138	838	3,305,676
5. 12 - 14 ปี	2,305,079	78,032	416,650	445,909	2,027	3,247,697
รวม (คน)	10,986,367	321,951	2,037,342	2,416,169	10,656	15,772,485

ที่มา : สำนักงานสถิติแห่งชาติ (2553) http://service.nso.go.th/sasweb/sdyweb/sdy_f03.html

ผลจากการสำรวจ ถ้าดูกรณีที่บุตรอาศัยอยู่กับพ่อหรือแม่ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งหรือที่เรียกว่า พ่อแม่เลี้ยงเดี่ยว (Single Parent) ส่วนใหญ่บุตรจะอาศัยอยู่กับผู้เป็นแม่เพียงลำพัง (Single Mother) ตั้งแต่ช่วงอายุ 0-14 ปี จำนวน 2,037,342 คน แต่อาศัยอยู่กับพ่อเพียงลำพัง (Single Father) ตั้งแต่ช่วงอายุ 0-14 ปี จำนวน 321,951 คน ส่วนใหญ่บุตรจะอยู่กับผู้เป็นแม่

สำนักวิจัยเอแบคโพล ได้สำรวจพบว่า มุมมองของประชาชนส่วนใหญ่เห็นว่า ครอบครัวเลี้ยงเดี่ยวเป็นเหตุให้เกิดปัญหาสังคม โดยให้เหตุผลว่า เพราะครอบครัวขาดความอบอุ่น ขาดที่พึ่ง ดูแลไม่ทั่วถึง ไม่มีเวลาให้ลูก ทำให้ลูกมีปมด้อย ลูกกลายเป็นเด็กมีปัญหา ซึ่งเมื่อพิจารณาในแง่ของปัญหาสังคมกับครอบครัวเลี้ยงเดี่ยว จะเห็นได้ว่า ประชาชนได้ให้ความสำคัญและแสดงความเป็นห่วงต่อผู้ที่เป็นลูกที่อยู่ในครอบครัวเลี้ยงเดี่ยวเป็นพิเศษ ซึ่งสอดคล้องกับผลการสำรวจที่ระบุว่า ผู้เป็นลูกที่อยู่ในครอบครัวเลี้ยงเดี่ยวจะได้รับผลกระทบมากกว่าพ่อหรือแม่ที่รับภาระเลี้ยงดูลูกตามลำพัง (<http://www.thairath.co.th/content/edu/18013>: 8 กรกฎาคม 2552)

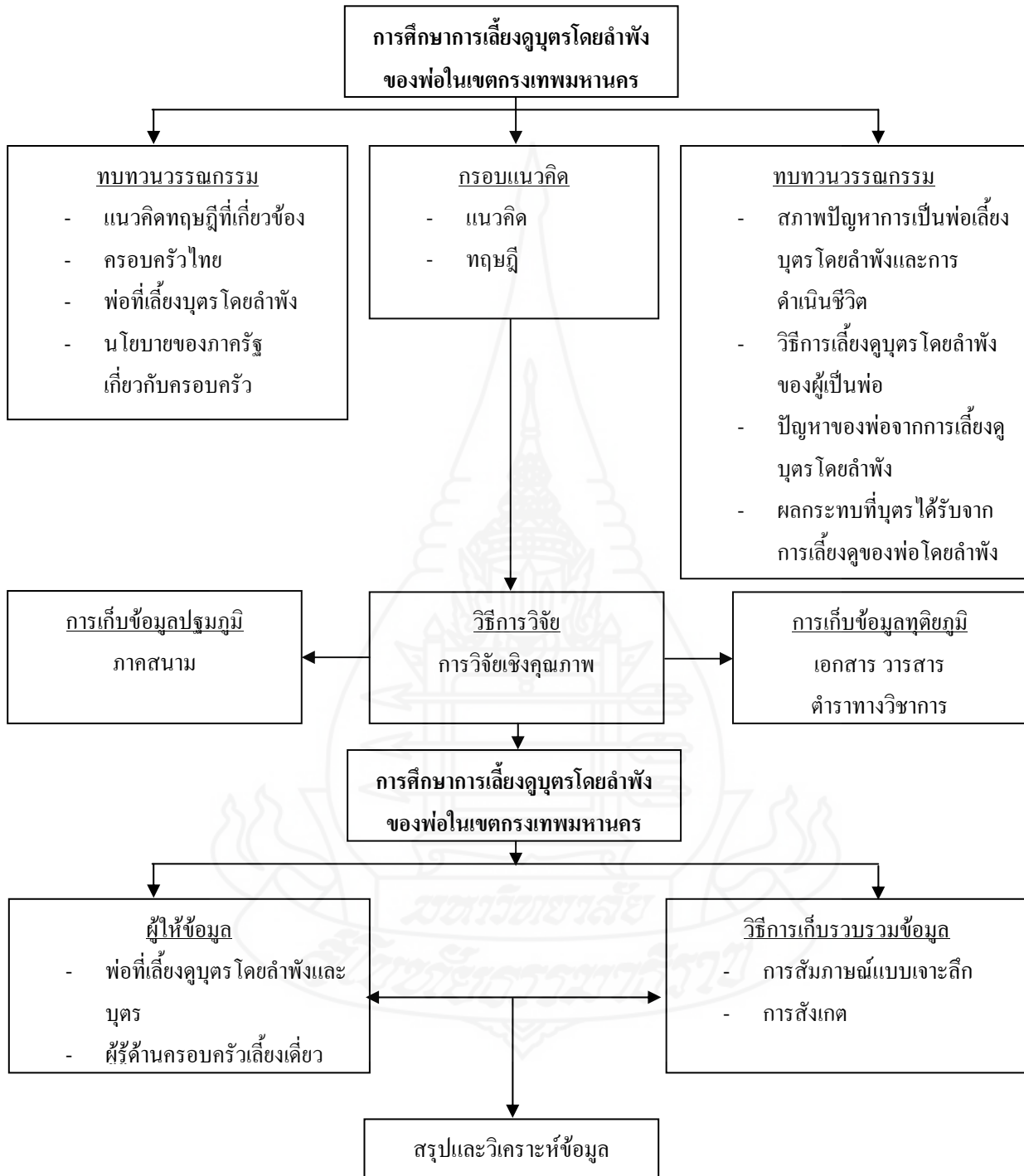
จากการสำรวจต่างๆ ทำให้ทราบถึงปัญหาครอบครัวที่เพิ่มมากขึ้นในเรื่องของครอบครัวล่มสลายและการหย่าร้าง ในขณะที่ครอบครัวในสังคมเมืองมีขนาดครอบครัวที่เล็กลง มีผลกระทบเกิดขึ้นกับบุตรโดยตรง ภาระหน้าที่ของผู้เป็นพ่อและแม่ที่ต้องรับผิดชอบเลี้ยงดูบุตรเพียงลำพังนั้นเพิ่มมากขึ้น โดยทั่วไปครอบครัวเลี้ยงเดี่ยว ผู้ที่ต้องรับผิดชอบเลี้ยงดูอบรมสั่งสอนลูกคือผู้เป็นแม่ ปัจจุบันมีผู้ศึกษาเกี่ยวกับครอบครัวเลี้ยงเดี่ยวค่อนข้างมาก ส่วนใหญ่จะศึกษาเกี่ยวกับแม่เลี้ยงเดี่ยว ซึ่งสังคมไทยในปัจจุบันสนใจบทบาทของแม่เลี้ยงเดี่ยว แต่ก็มีอีกไม่น้อยที่ผู้เป็นพ่อต้องมารับบทบาทพ่อเลี้ยงเดี่ยวเช่นกัน และในสังคมไทยสภาพปัญหาดังกล่าวนี้นี้มีมากขึ้น

ทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาเกี่ยวกับพ่อที่ต้องมารับบทบาทเลี้ยงดูบุตรโดยลำพัง เพื่อศึกษาวิธีการดำเนินชีวิตของผู้เป็นพ่อที่ต้องมาเลี้ยงดูบุตรตามลำพัง มีวิธีการในการอบรมสั่งสอนบุตรอย่างไร มีปัญหามากน้อยแค่ไหน และบุตรมีผลกระทบจากปัญหาครอบครัวอย่างไร

2. วัตถุประสงค์ (Objectives)

- 2.1 เพื่อศึกษาสภาพปัญหาการเป็นพ่อเลี้ยงบุตรโดยลำพังและการดำเนินชีวิต
- 2.2 เพื่อศึกษาวิธีการเลี้ยงดูบุตรโดยลำพังของผู้เป็นพ่อ
- 2.3 เพื่อศึกษาปัญหาของพ่อจากการเลี้ยงดูบุตรโดยลำพัง
- 2.4 เพื่อศึกษาผลกระทบที่บุตรได้รับจากการเลี้ยงดูของพ่อโดยลำพัง

3. กรอบแนวคิดการวิจัย (Conceptual Framework)

ภาพที่ 1.1 กรอบแนวคิดการวิจัยการศึกษาการเลืงดูบุตร โดยล่ำพังของพ่อในเขตกรุงเทพมหานคร

4. ขอบเขตการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตสำหรับการวิจัย ไว้ดังนี้

4.1 ขอบเขตด้านพื้นที่

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทำ การศึกษาพ่อที่เลี้ยงบุตรโดยลำพัง ที่อาศัยอยู่ในเขตพื้นที่ กรุงเทพมหานคร

4.2 ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ศึกษาและกำหนดขอบเขตด้านกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ พ่อที่เลี้ยงบุตรโดยลำพัง จำนวน 13 ราย และบุตร จำนวน 14 ราย รวมทั้งสิ้น 27 ราย

4.3 ขอบเขตด้านเนื้อหา ศึกษาดังนี้

4.3.1 สภาพปัญหาการเป็นพ่อเลี้ยงบุตรโดยลำพังและการดำเนินชีวิต

4.3.2 วิธีการเลี้ยงดูบุตรโดยลำพังของผู้เป็นพ่อ

4.3.3 ปัญหาของพ่อจากการเลี้ยงดูบุตรโดยลำพัง

4.3.4 ผลกระทบที่บุตรได้รับจากการเลี้ยงดูของพ่อโดยลำพัง

4.4 ขอบเขตด้านเวลา

การวิจัยครั้งนี้ใช้เวลา รวมทั้งสิ้น 3 ปี ตั้งแต่ พฤษภาคม 2553 ถึง พฤษภาคม 2556

5. นิยามศัพท์เฉพาะ

ผู้วิจัยได้ให้คำจำกัดความไว้ ดังนี้

5.1 การเลี้ยงดูบุตรโดยลำพังของพ่อ หมายถึง พ่อผู้ที่ให้กำเนิดบุตรและต้องเลี้ยงดู อบรมสั่งสอน อุปการะบุตรเพียงคนเดียว จำนวนบุตรอาจจะมากกว่า 1 คน ภายหลังจากประสบปัญหาการหย่าร้าง การแยกทางกัน การสาบสูญ การเสียชีวิตด้วยอุบัติเหตุหรืออุบัติเหตุ ความเจ็บป่วย ของผู้เป็น “แม่ของบุตร” ที่ให้กำเนิด และผู้เป็นพ่อยังไม่มีครอบครัวใหม่ หรือสมรสใหม่ ซึ่งอาจจะมีญาติพี่น้อง คอยช่วยเหลือเลี้ยงดู แต่บุตรต้องอาศัยอยู่กับผู้เป็นพ่อ

5.2 บุตร หมายถึง ลูกที่ผู้เป็นพ่อให้กำเนิดโดยสายเลือด หรือลูกตามกฎหมายที่เรียกว่า บุตรบุญธรรม ทั้งเพศหญิงและเพศชาย อายุตั้งแต่แรกเกิด จนกระทั่งบรรลุนิติภาวะ อายุ 20 ปีบริบูรณ์และได้อาศัยอยู่กับผู้เป็นพ่อ

5.3 ครอบครัวเลี้ยงเดี่ยว หมายถึง พ่อที่ต้องเลี้ยงดูบุตรเพียงลำพังในครอบครัว จำนวนบุตรตั้งแต่ 1 คนขึ้นไปโดยไม่มีแม่ช่วยเลี้ยงดู อบรมสั่งสอนหรืออุปการะ

5.4 พ่อเลี้ยงเดี่ยว หมายถึง ชายผู้ที่ให้กำเนิดบุตรหรือชายตามกฎหมาย ที่ต้องเลี้ยงดูบุตรคนเดียว จำนวนบุตรอาจจะมากกว่า 1 คน ภายหลังจากประสบปัญหาการหย่าร้าง การแยกทางกัน การสาบสูญ การเสียชีวิตด้วยอุบัติเหตุหรืออุบัติเหตุ ความเจ็บป่วย ของผู้เป็น “แม่ของบุตร” ที่ให้กำเนิดหรือตามกฎหมาย และผู้เป็นพ่อยังไม่มีการอภิเษกใหม่ หรือสมรสใหม่

6. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

- 6.1 ได้ทราบถึงสภาพปัญหาการเป็นพ่อเลี้ยงบุตร โดยลำพังและการดำเนินชีวิต
- 6.2 ได้ทราบถึงวิธีการเลี้ยงดูบุตร โดยลำพังของผู้เป็นพ่อ
- 6.3 ได้ทราบถึงปัญหาของพ่อจากการเลี้ยงดูบุตร โดยลำพัง
- 6.4 ได้ทราบถึงผลกระทบที่บุตรได้รับจากการเลี้ยงดูของพ่อโดยลำพัง
- 6.5 เป็นข้อมูลในการนำเสนอให้กับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ในการกำหนดนโยบายและแผน ในการดำเนินการเกี่ยวกับการสร้างความเข้มแข็งให้กับครอบครัวไทยและเป็นแนวทางในการช่วยเหลือ ครอบครัวพ่อที่ต้องเลี้ยงดูบุตร โดยลำพัง